СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК ХС... 9. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 28-го ТРАВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 28, 1986 No. 99. VOL. XCIII.

СССР МАЄ ПРОБЛЕМИ З РОЗМІЩЕННЯМ БІЖЕНЦІВ

Москва. — Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" в Москві Сергей Шмеман пише про проблеми, з якими прийшлося зіткнутися совєтському керівництву при розміщенні тисяч біженців з районів, що прилягають до Чорнобильської нуклеарної електростанції.

За совєтськими даними, з району катастрофи евакована 92,000 осіб. Більшість цих людей не взяли з собою нічого, маючи надію, що вернуться додому за кілька днів. Крім того, велика кількість втікачів залишила Київ та інші міста, розміщені недалеко від місця катастрофи. Всі вони розмістилися або у знайомих, або у наспіх збудованих бараках. Не менше 100,000 дітей ще до закінчення шкільного року евановані з Києва і розміщені в літніх таборах в південних районах України.

„Вони мали дуже мало часу, щоб зібратися, — пише в 'Літературной Газєтє' київський лікар Юрій Щербак. — Вони виїхали, не взявши з собою майже ніяких речей".

За чотири тижні, що минули після евакуації, в совєтській пресі ще ні разу не називався термін можливого повернення біженців. Газети повідомляють лише про те, що проводяться роботи для зменшення рівня радіоактивности.

Не зважаючи на запевнення совєтських газет, що Чорнобильська нуклеарна електростанція в найближчому часі буде приведена в дію, більшість західніх дипломатів вважають, що ще дуже довго район Прип'яті буде залишатися безлюдним.

На всій території України створені медичні бриґади, які ведуть нагляд за людьми, що зазнали радіяції. Кожний житель Европейської частини СССР може звернутися в спеціяльно створені медичні пункти для виміру рівня радіяції.

С. Шмеман повідомляє також про те, що в Україні розповсюдилися чутки, ніби найкращим засобом проти радіяції є горілка. Альноголізм, проти якого з такою наполегливістю боровся Міхаіл Горбачов, зноу набрав попередніх розмірів. Одна українська газета, відкидаючи ці чутки, порадила їсти більше капусти з рослинною оливою і пити більше чаю.

Заступник міністра охорони здоров'я СССР Олєг Щепін заявив, що крім радіяції більшість евакованих дістали значний психічний шок. Постійно надходять повідомлення, що багато людей досі не може знайти своїх рідних.

ЛЕОНІД ФІЛЬ ОБРАНИЙ ПРЕДСІДНИКОМ 31-ої КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ; У ПЕРШОМУ ДНІ НАРАД ОБРАНО ПРЕЗИДІЮ, ВИСЛУХАНО ДОДАТКОВІ УСНІ ЗВІТИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОГО УРЯДУ; В НЕДІЛЮ УСПІШНО ВІДБУВСЯ ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНИЙ КОНЦЕРТ

Дітройт, Міш. — Тут в підміській місцевості Дірборн в готелі Гаст-Ріджсенсі розпочалися у понеділок 26-го травня 1986 року, 31-ша Конвенція Українського Народного Союзу.

Конвенція розпочалася українським, американським і канадським гимнами, що їх відограв на фортепіяні диригент хору „Трембіта" Андрій Стасів. Головний предсідник УНС д-р Іван Флис відкрив офіційно Конвенцію і попросив о. протопресвітера Степана Біляка відмовити молитву.

Згідно із звідомленням Верифікаційної комісії на 31-ій Конвенції є 329 делегатів, 24 члени Головного Уряду і сім почесних членів.

Головний директор для Канади сен. Павло Юзик не бере участи в Конвенції тому, що саме перебуває в Европі на нарадах НАТО.

На внесок адвоката Рома на Олесницького обрано конвенційну Президію, що її очолив Леонід Філь; заступниками його є д-р Юрій Оришкевич і Володимир Бойд-Борискевич. Україномовним секретарем обрано Марію Савчак, а англомовним Стефанію М. Гаврилюк.

Головний предсідник УН Союзу д-р І. Флис виголосив привітальне слово укра їнською і англійською мовами (повний текст поміщений на іншому місці цього числа), а відтак привітав учасників Конвенції, також двома мовами голова Конвенційного комітету Роман Татарський.

Під час обговорення і прийняття порядку нарад на внесок Атанаса Кобрина учасники Конвенції рішили перервати звичайний порядок Конвенції о год. 11:45 перед полуднем і в короткій церемонії постанням з місць і молитвою згадали всіх вояків американського війська, а в тому особливо тих українського роду які загинули у війнах, виконуючи свою почесну службу. До молитви запрошено присутнього на залі о. Івана Лазара, декана мішіґенського деканату УКЦеркви, який служив лейтенантом в американських морських кадетах.

Після цієї короткої але зворушливої церемонії, якою присутні відзначили День Пам'яті, порядок Конвенції пішов своїм дальшим звичайним ходом.

До конвенційних комісій зголошено ряд кандидатів, а по обідовій перерві додаткові усні звіти склали члени Головного Уряду, які закінчили редактор „Свободи" Зенон Снилик і редактор „Українського Тижневика" Рома Сохан-Гадзевич.

Перед закриттям нарад першого дня 31-ої Конвенції обрано виборчу комісію із 14 членів та трьох заступників у такому складі: Микола Бобечко, Мирон Ґрох, Богдан Одежинський Володимир Янів, Анна Бурій, Микола Пришляк, Лев Боднар, Михайло Юзенів, Михайло Нич, Марія Беднарчук, Осип Гладун, Марія Весель, Антін Гайдук, Степан Чума, заступники: Марія Гаравус, Григорій Корбяк і Володимир Лісович.

В черговому дні нарад у вівторок, 28-го травня, розпічнуться запити і дискусія над звітами, які є у всіх делегатів на руках.

Перший день Конвенції попередив у неділю увечері святочний великий концерт, який відкрив, двома мовами Ігор Козак. В першій частині цього концерту, на якому було присутніх 700 глядачів, учасників 31-ої Конвенції і місцевого українського населення, виступив вокальний ансамбль „Волошки" з Ню Гейвену в складі Галина Марків, Дарія Компанієць і Ніна Сметанюк, під мистецьким керівництвом Богдана Маркова та при акомпаньяменті Джеймса Теті. Ансамбль відспівав чотири пісні, але з причин технічних перешкод у звуковій системі не виступив як було заплановано в другій частині концерту.

У дальшій програмі виступив танцювальний ансамбль „Водограй" під мистецьким керівництвом Мотрі Макар-Федірко із трьома танцями, а на закінчення першої частини концерту відома співачка мецо-сопрано Христина Липецька відспівала при акомпаньяменті Дейвіда Вілсона чотири українські композиції.

У другій частині концерту виступила ще раз солістка Христина Липецька із чотирьома оперовими аріями, а мішаний хор „Трембіта" під керівництвом молодого динамічного диригента Андрія Стасева відспівав вісім пісень при акомпаньяменті Марії Лончини-Лісовської. Подякою І. Козака виконавцям, яким вручено китиці квітів закінчено цей великий репрезентативний концерт.

Рівночасно в неділю, 25-го травня, відкрито в приміщеннях, де відбувається Конвенція виставки образотворчого мистецтва, народного мистецтва, книжок та видань, які будуть відкриті на протязі цілого тижня Конвенції від год. 10-ої ранку до 7-ої вечора.

СЛОВО Д-РА І. ФЛИСА

НА ВІДКРИТТІ 31-ОЇ КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ В ДІТРОЙТІ В ПОНЕДІЛОК, 26-ГО ТРАВНЯ 1986 РОКУ

Д-р Іван Флис

Вельмишановні й Дорогі Делеґатки і Делеґати! Браття і Сестри!

В імені Головного Екзекутивного Комітету і Головного Уряду та від себе особисто сердечно вітаю вас на цій уже 31-ій з черги Звичайній Конвенції Українського Народного Союзу — Вітайте!

Були часи, коли наші піонери-союзовці називали наш збір, наші конвенції українським соймом. Справді ніде так, як тут у наших прибраних батьківщинах Америці і Канаді, ми не мали можливості так вільно і дружньо дискутувати і рішати справи для добра України, а з цим і нашого УНСоюзу, як саме на наших конвенціях.

Поминувши всі наші недомагання, почуваймося щасливими, що в тому розподілі світу на два табори — вільний і поневолений, ми знаходимося в тій частині, яка признає своїм горожанам право на рівність, на життя, на волю і на змагання до щастя. А коли прийде момент, що ми є в біді, тоді дякувати Господеві, ми можемо в країнах нашого поселення користуватися одною з найважливіших наших вольностей — молитвою до Бога. Ми можемо тоді молитися так, як каже нам наша віра, як наказує нам наше сумління.

Ми, союзовці, гідно відсвяткували 90-ліття нашого Українського Народного Союзу. Ми, українці, горожани вільних Америки і Канади, відмітили у 1983 році 50-ліття найбільш жорстокого в анналах світу знищення українського народу — 7 мільйонів братів і сестер, які загинули голодовою смертю.

А в цьому році, декілька тижнів тому, вирину ла ще гірша метода народовбивства — нуклеарний вибух у Чорнобилі. Знищено велику частину, великі простори нашої козацької землі. І цього ми не сміємо забути. Дотепер ми ще не знаємо на протязі кількох століть буде знищена і непридатна до засіву колись урожайна українська земля, славнозвісний український чорнозем, що його знищили москалі.

Безнастанна русифікація України, нашого народу, продовжується і під цю пору є посилена. Хитро придумана дезінформація про визвольні змагання українців, перекручення історичної правди, щоб в той спосіб перекреслити право українського народу на його самобутність та наклепи на добре ім'я українців є тепер на денному порядку. Насувається питання, коли ж нарешті прийде кінець терпінням нашого народу, нашої батьківщини?

В Америці, на протязі останнього чотириріччя, тривожжила нас усіх економічна нестабільність, але в останньому році економічні обставини значно поправилися і устабілізувалися. Наш Головний Екзекутивний Комітет при помочі Головного Уряду вміло вели УНСоюзом в тому бурхливому часі так, що Союз дальше стоїть на сильних і стабільних підвалинах, на тих підвалинах, на яких його будували наші предки — наші піонери.

Треба мати нам на увазі, що наш нарід на поселеннях підготовляється, щоб у 1988 році гідно і величаво відсвяткувати 1000-ліття з хвилини, коли Україна пізнала і прийняла правдивого Бога, коли охрещено український нарід. Заохочуємо всі відділи і округи активно включитися у підготовлення цих святкувань.

На цьому місці мушу згадати і скласти подяку від Головного Екзектувного Комітету всім членам Конвенційного комітету, який під проводом свойого голови, а нашого головного радного Романа Татарського тяжко працював, щоб підготовити цю Конвенцію. Вони всі, згідно з традицією, доложили багато зусиль, а теж і знання, щоб ця наша 31-ша Конвенція Українського Народного Союзу успішно і корисно відбулася, щоб наші делегати довго її пам'ятали і з приємністю згадували їхнє перебування у цьому місті. Щиро гратулюємо всім членам Конвенційного комітету і складаємо на ваші руки, дорогий пане Татарський, вислови нашої подяки і признання.

На кінець мого короткого вступного слова, згадаймо, сестри і браття, та віддаймо шану постанням з місць і тихою молитвою тих наших членів, які на протязі нашої останньої чотирирічної каденції відійшли від нас у вічність. Між ними були і такі заслужені союзовці та громадські діячі, як довголітній заступник головного предсідника на Канаду сл. п. Богдан Зорич, довголітній головний радний Іван Одежинський, довголітній головний редактор „Свободи" і „Українського Тижневика" сл. п. Антін Драган, довголітній редактор повищих газет д-р Володимир Душник. Вічна пам'ять всім тим згаданим і незгаданим союзовцям і подяка за їх труд і посвяту для справ і добра Українського Народного Союзу. Дай Боже, щоб для нас усіх живучих, праця і труд цих померлих союзових діячів світила прикладом і заохочувала нас до такої ж самої праці.

ТРАГЕДІЯ В ЧОРНОБИЛІ РОЗБУДЖУЄ УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

Джерзі Сиwі, Н. Дж. — Під таким заголовком почитний щоденник „Кріщчіян Саєнс Монітор" з 13-го травня 1986 року помістив обширну статтю двох молодих українських журналістів, Юрія Зарицького і Адріяна Каратницького, в якій вони перевівши розмови із трьома знавцями совєтських обставин — Леонідом Плющом, д-ром Володимиром Малинковичем і проф. Богданом Боцюрковим — доходять до висновку, що трагедія в Україні з вибухом нуклеарного реактора викличе нову хвилю національного пробудження і погіршення українсько-російських взаємин. Це, що сталося і довготривалі та ще невідомі наслідки цієї катастрофи поставлять також руба питання хто є дійсним паном на українській землі.

При кінці статті автори звертають увагу американським читачам на цілий ряд нещасть, які зустріли Україну від часу совєтської окупації. І тут вони вираховують по черзі всі головні випадки, починаючи від нищення українських інтелектуалістів в тридцятих роках, відтак Великий голод в 1932-33 роках, винищення цивільного населення в часі Другої світової війни, зліквідування Української Католицької Церкви в 1946 році, друга хвиля арештів в роках 1960-70 і знищення українських дисидентів та чистка партійного і урядового апаратів.

Автори подають також як доказ боротьби з українськими елементами факт, що 40 відсотків політичних в'язнів в СССР — це українці.

Відбулася виставка творів письменника З. Дончука

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — Чергова виставка бібліотеки Дому Української Культури — присвячена творчості письменника Зосима Дончука, відбулася тут у днях від 7-го до 15-го травня.

Виставка була пристосована до днів поминовення (Проводи) спочилих на кладовищі св. Андрея у Бавнд Бруку, коли до цього центрального українського кладовища з'їжджаються тисячі прочан. За приблизним обрахунком, понад 500 осіб оглянули виставлені у вестибюлі Дому Української Культури світлини, автографи, окремо видані твори Зосима Дончука та відгуки на його творчість рецензентів і читачів.

Ця виставка була другою (перша у минулому році представила твори прозаїка Федора Дудка) про письменників, що їх поховано на цвинтарі в Бавнд Бруку.

У біжучому й наступних роках бібліотека плянує влаштувати із своїх збірок експозиції усіх прозаїків і поетів спочилих на цьому кладовищі, між ними Віктора Волкова, Василя Гайдарівського, Галини Журби, Людмили Івченко-Коваленко, Івана Керницького, Оксани Лятуринської, Євгена Маланюка, Тодося Осьмачки, Миколи Понеділка, Олекси Стефановича й інших.

Іншого типу виставки передбачені, на підставі архівних матеріялів, для вшанування ієрархів, військовиків церковних мужів, діячів науки, культури, мистецтва та громадського життя.

В Східньому Берліні вбили лівійського дипломата

Бонн, Західня Німеччина. — Як повідомляють західньонімецькі офіційні чинники у травні знайдено в парку східнього Берліну тіло колишнього члена лівійської амбасади в Бонні, Мохаммеда Ашура.

На підставі вісток урядових німецьких чинників, М. Ашур подавав інформації тим, які розслідують справу бомбової атаки на нічний льокаль в західньому Берліні минулого місяця, в якому загинув американський вояк та одна жінка і було 230 поранених. Припускають, що М. Ашура вбили лівійці, які є льояльні до уряду пол. Муаммара Каддафі. Це вперше таке політичне вбивство трапилося на терені східнього Берліну. Як відомо, Східня Німеччина підтримує політику Каддафі і дає йому економічну та військову допомогу.

Німецька преса із Західньої Німеччини, інформуючи про це вбивство, подає також, що на терені східнього Берліну дійшло до стрілянини поміж студентами з Лівії, з яких частина стоїть в опозиції до уряду Каддафі. В німецькій пресі є припущення, що вбитий підступно невідомими злочинцями М. Ашур був на службі Сі-Ай-Ей, але також, що він був джерелом інформацій про лівійських терористів для німецької поліції. Американська делегація, що просліджує випадок збомблення нічного льокалю в Берліні, відбула розмови з міністром закордонних справ Східньої Німеччини Оскаром Фішером, в яких повторила свої закиди, що члени амбасади Лівії були заанґажовані в цій терористичній акції, що лівійці заперечують.

В Ню Дзерзі віддадуть поклін катакомбній церкві

Джерзі Сиwі, Н. Дж. (О.К.) — Редакцію „Свободи" відвідали представники організаційного комітету стейту Ню Джерзі в особах о. Романа Мірчука, пароха церкви свв. Петра і Павла в Джерзі Сиwі і голови організаційного комітету ред. Василя Пасічняка, щоб поінформувати про підготову великої академії в поклоні Української Катакомбної Церкви у сорокові роковини її переслідування.

о. Р. Мірчук і ред. В. Пасічняк

Академія запланована на неділю, 1-го червня ц.р., на годину 4-ту по полудні і відбудеться вона у залі Вілкінс театру у Кін коледжі, при Морріс авеню в Юніон, Ню Джерзі.

Гості з притиском звертають увагу на важливість такого відзначування 40-річчя переслідування Української Католицької Церкви в Україні, щоб пригадати всім, що помимо знищення її провідників, в тому 11 єпископів та безчисленних священиків УКЦерква досі вдержалася непохитно, хоча працює тайно.

Досі подібні святкування відбулися в Чикаго, Стемфорді та особливо успішно в Джерзі Сиwі, за ініціятивою активного молодого пароха о. Р. Мірчука, що подбав про відповідну змістом сторінку в місцевій американській газеті „Джерзі Джорнал" і підготовив цікаву виставку українських ікон.

Заплановану імпрезу в Юніон спільно влаштовують 10 парафій УКЦеркви в Ню Джерзі із Українським Патріярхальним Товариством. У програмі передбачується дві доповіді: в англійській мові о. Р. Мірчука і в українській ред. Осипа Зінкевича. Крім того співатиме хор „Думка" під орудою Семена Комірного, а поезії І. Калинця і Р. Завадовича буде рецитувати Марта Шраменко. Академія розпічнеться поклоном мученикам УКЦеркви, що його зложать шкільні діти.

Академію, як інформує В. Пасічняк, підготовляє окремий комітет, в якому є пароxи 10 українських католицьких церков, колишні голови Патріярхального Товариства і громадські діячі. Разом з почесним комітетом, підготовку академії виконує Діловий комітет, в якому крім В. Пасічняка працюють проф. Іван Головінський, проф. Михайло Цяпка, Василь Гнатів, Іван-

(Закінчення на стор. 4)

Відбудеться лемківський пікнік

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. Тут біля Дому Української Культури відбудеться в неділю, 8-го червня ц.р., фестин-пікнік, що його влаштовує Організація Оборони Лемківщини. В програму фестину включена мистецька частина та забава при звуках оркестри „Хлопці зі Львова". В разі дощу фестин відбудеться в Домі Української Культури. Початок імпрези о год. 12-ій полудня.

Організаторами фестину-пікніку є відділ ООЛ з Ню Йорку, Пассейку, Елізабету, Йонкерсу, Нюарку і Джерзі Сиwі.

У СВІТІ

У БРЮССЕЛІ, ЧЛЕНИ НАТО, не зважаючи на гострий спротив деяких держав Західньої Европи таки переголосували виріб хемічної зброї в ЗСА. Це вперше від 1969 року таку зброю будуть знову виробляти в ЗСА. Уряд Р. Регена поставив таку пропозицію з приводу того, що в Східній Европі є великі арсенали хемічної зброї.

ВІДОМИЙ ФРАНЦУЗЬКИЙ фільмовий актор Ів Монтан, який вже довгі роки анґажувався також в політичному житті і зревідував свої давніші ліві погляди, тепер далі живо активізується у політиці. Французи починають спекулювати чи він не буде одним з чергових кандидатів на президента Франції. Останньо І. Монтан публічно сильно скритикував і президента Ф. Міттерана і прем'єра міністрів Ж. Ширака за те, що вони відмовилися дати дозвіл американським літакам перелетіти через Францію в дорозі на збомбардування Лівії.

ІТАЛІЙСЬКІ УРЯДОВІ чинники, просліджуючи все ще справу бомбардування летовища в Римі у грудні минулого року, стверджують, що не має ніякого справжнього доказу, щоб в цій терористичній атаці брали участь сирійці.

МІНІСТЕР СУДІВНИЦТВА Ізраїля Їцак Модай заявив публічно, що Ізраїль має доволі доказів провини Курта Вальдгайма на те, щоб його поставити перед суд, хоча не можна знайти його безпосереднього пов'язання із воєнними злочинами.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Іван Франко

Найближче місце поруч Тараса Шевченка займає в історії української літератури та взагалі в історії українського творчого духа — Іван Франко. Мав він із Шевченком багато спільного, хоч і чимало дечого різнило їх. Обидва були селянськими дітьми. Шевченко боровся за найбільш основні права людини, почавши від себе самого, кріпака, який зазнав на собі селянську нужду. Франко, син сільського коваля, уболівав особливо над долею українського робітництва, гірко працюючого й використовуваного у нафтових шахтах у Бориславі.

Шевченковий „Заповіт" став над Наддніпрянщині другим національним гимном і другим національним гимном галичан було Франкове „Не пора". Правда, сьогодні „Не пора" анахронічне, бо Польща перестала бути ворогом України ч. 1, дармащо все ще веде політику національної асиміляції у відношенні до насильно виселених автохтонів Лемківщини і переселених на „відзискані землі", у вороже українству середовище. Але актуальним збереглись його поеми „Каменяр" і Пролог до „Мойсея". В обох тих поемах Франко має візію майбутньости України подібну до Шевченкової. Він наказує землякам „Лупайте ту скалу" — скалу невіжества, заскорузлости, назадництва, і заповідає (у пролозі до „Мойсея") світлу перемогу української правди: „Прийде час і ти огнистим видом засяєш у народів вільнім колі, труснеш Кавказом, впережешся Бескидом, покотиш Чорним морем гомін волі, і глянеш, як хазяїн домовитий по своїй хаті і по своїм полі!" Яка чудова візія другого поруч Шевченка національного пророка!

Перші українські поселенці в Америці із так званої заробітчанської іміґрації відзначали спершу роковини Першолистопадового перевороту, а не Акту 22-го Січня — і так само найближчим був їм Іван Франко, бож вони були так само використовувані у шахтах вугільного промислу Пенсильванії, як герої його твору „Борислав сміється". Проте однаково з Шевченком — Іван Франко визнаний і на Наддніпрянщині другим пророком України. Коли Шевченко був насправді творцем новітньої української національно-державницької думки, то з іменем Івана Франка тісно пов'язана золота доба розвитку української літератури, до якої належали сам Франко, Леся Українка, Олена Пчілка, Осип Маковей, Ольга Кобилянська, Уляна Кравченко, Михайло Коцюбинський, щоб лиш згадати кілька, як теж із іменем Франковим пов'язаний колосальний розвиток української науки: Михайло Грушевський, Іван Франко і Володимир Гнатюк, це була трійця, яка золотими літерами записалася в історії Наукового Товариства ім. Шевченка.

Хоч творчість і вся духова спадщина Шевченка не обмежується тільки до „Кобзаря", проте у найширших колах українського суспільства Шевченко таки найперше — поет. До Івана Франка така оцінка аж ніяк не підходить. „Політика й поезія, публіцистика й філософія, новелістика й літературна критика, повість і історія, драма й етнографія, комедія й соціологія, література перекладів і редаґування часописів — все одночасно всуміш стало предметами його творчої праці та глибоких дослідів" — характеризує діяпазон праці й зацікавлення Івана Франка Володимир Радзикевич у своєму „Нарисі історії української літератури". І коли Шевченко захоплювався добою Козаччини, то Франко сягав аж до XIII сторіччя, до нападу татар („Захар Беркут"). Але це не був мрійник, що порпається в давньому минулому — це був титан праці, який за ту свою працю гірко платив. Це знову подібність із Шевченком: Шевченко був в'язнений російським царатом, Франко двічі був арештований і сидів в австрійсько-польській тюрмі.

У галицькому суспільстві були такі закостенілі консерватисти, які скоса поглядали на Франка, як соціяліста-революціонера, але були й такі які вважали, що Іванові Франкові, основникові Української радикальної партії, не належить релігійний християнський похорон. Мудрий Митрополит Слуга Божий Андрей вирішив інакше і делеґував о. Савина Дурбака перевести похоронний обряд, а сам похорон перетворився в маніфестацію всього патріотичного суспільства. У 70-ті роковини смерти Великого Каменяра треба скласти оцьому велетневі духа глибокий поклін.

Іван Боднарук

У ПОКЛОНІ ВЕЛИКОМУ КАМЕНЯРЕВІ

Умирав самотній, одиноднісінький як палець. Без родини, без приятелів відійшов самітний із цього світу в пустій кімнаті. Сини на війні, дочка в Києві, дружина в божевільні. А він сам лежав знесилений, з виснаженим обличчям, з очима задивленими кудись далеко-далеко, ген аж у другий світ...

А на другий день лежав серед зелені і квітів. Квіти на ньому, квіти довкола труни, скрізь квіти. За життя — терня і хмари, а тепер сонце і квіти. Їх пахощі приспали його. Це перший спокійний сон за вісім літ важкої недуги. Один-однісінький священик правив панахиду. Усусуси виносили домовину.

„Ах, дві душі живуть у моїх грудях" — говорив про себе самого Ґете словами Фавства. Одна душа зв'язувала Фавста зі землею, а друга — рвалася до неба, до вічного, божеського. Такі дві душі мав не тільки Ґете; були вони і не в одного поета чи мислителя, які своїми творами давали напрям світовій літературі чи філософічним течіям.

Такі дві душі ставали з собою на прю і в житті та в творчості І. Франка. В одному вірші сказав він про себе:

Вниз котиться мій віз.
Пов'яли квіти,
Літа на душу
накладають пута.
Вже не мені в нові світи
летіти,
Війну з життям програв я,
мої діти.

Писала про Франка його дочка, що батько любив безмежно ліс, його спокій, його прохолоду, його цілюще діяння на розбурхані нерви. Ліс навівав йому нові думки, невикінчені пляни. Всі розчарування і заведені надії він звіряв своєму приятелеві лісові. Нові пляни, нові думки родилися в нього в лісовому затишку.

Франкові довелося переживати велику, трагедію людини, що її навіть власне громадянство не розуміло. Залишилося йому одно з двох; або зректися своїх поглядів, або іти твердим шляхом до наміченої мети. І він вибрав другий шлях, шлях боротьби за працю для поневоленого народу. Треба було мати незламний дух і міцну силу волі, щоб не зійти з цього шляху. Навіть противники мусіли вкінці схилити голови перед величчю його духа. Він ніколи не думав про власне щастя, бо власне життя його було в щасті народу. Він же сказав:

Не дай (мені) живому
в домовину класти́ся,
Не дай подумати ані на
хвилину
Про власну радість
і про власне щастя.

У совєтській Україні з Франка роблять малощо не політичного москвофіла. Правда, Франко дуже добре знав російське письменство; перекладав Пушкіна, Некрасова, Салтикова-Щедріна, Толстого та інших, високо цінив російських борців за волю, протестував проти ув'язнення царатом Максима Ґорького, але ж його так само захоплювали визначні діячі та письменники інших народів і він їх перекладав.

Не зважаючи на важке життя й прикрі непорозуміння з власним громадянством, Франко мав завжди тверду віру у краще майбутнє рідного народу. Ось що сказав він у сонеті „Пісня будущини":

Знову час прийде,
коли з погорди пилу
Ти отрясешся й ясною
звіздою засяєш.
Знов час прийде,
до найтяжчого бою,
Останнього, за правду
й волю милу
Ти поведеш народи,
і прогнилу
Стару будову розвалиш
собою.

Великий Каменяр ніколи не думав про власне щастя, бо його власне щастя було у щасті його народу. Він жив і працював тільки для України, не дбаючи про себе. На 25-літньому ювілеї своєї праці він сказав: „Хай загине моє ім'я, але хай живе й розвивається український народ!"

Суть духовости Франка складна, яскрава контрастами, досьогодні така ж проблематична, як і загалом дух XIX сторіччя. Наслідив ідеали універсального характеру, які чергуються в нього з національними ідеалами, овіяними досить часто подихом гострого скептицизму, що переходив іноді в тон повної зневіри.

Ольга Роздольська, дружина поетового приятеля, так описує смерть Великого Каменяра: „Покійник лежав на ліжку, прикритий старенькім подертим простиралом, з-під якого просвічувало вкрите синіми плямами голе тіло крізь одну більшу діру, яку ми зараз же закрили квітами, що їх із собою принесли. Обличчя Франка було жовте, як віск, але з виразом спокою. Прийшов і друг Поета проф. Генрик Біґельайзен, відомий критик і вчитель польської літератури в українській академічній гімназії. У клясі Біґельайзен звернувся до своїх учнів, щоб пішли до Покійника й подивилися, як лежить найбільший поет Галицької України. „Taki biedny, jak cały wasz naród. Idźcie, abyście zapamiętali sobie do końca waszego życia oblicze tego wielkiego człowieka!"

Не дожив Франко великих днів України, неначе старозавітний Мойсей, що помер на порозі до обітованої землі, не мавши щастя увійти до Ханаану. Але українська нація, для якої він усе своє життя лупав і клав „мурований гостинець", іде з його духа печаттю вперед і змагається за власну державність. Тому такий глибокий пієтизм маємо всі до великого поета, що йому доля призначила бути „каменярем", попадати в конфлікт з власним громадянством і з самим собою і в цій боротьбі „простувати духові шляхи" та вмирати на шляху.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Кінцевий концерт сезону в УІА

Цей гарний концерт відбувся в Українському Інституті 13-го квітня по полудні. Виступали зі співами власного репертуару відомий тенор Едвард Іванко з Канади та симпатичне меццо-сопрано Наталка Худа-Гусяк із Ню Джерзі.

Е. Іванко, який нещодавно співав у 17-ти представленнях оперети оперет Леґара „Веселої вдовички" в Каліфорнії і має внезабарі виступи в опері Пуччіні „Тоска" в Канзас Сиτі, розпочав програму арією Федерика з опери Д. Бортнянського „Сокіл". Ця опера нашого великого церковного композитора цікава і її варто б нашій публіці частіше почути. Опісля слідували пісні Я. Степового „Розвійтеся з вітром" (слова Франка), „Три шляхи" (слова Шевченка) і „Думка" (слова Олеся). Іванко розспівувався повільно. Він ставав чимраз то кращий і в дійсності, ми почули його „цілого" щойно в прегарній „Думці". В цій пісні — мимо навіть деякого текстового недомагання — він своїм співом зворушив слухачів. Іванко, як співак,є у посіданні двох цінних і перерішальних прикмет: у нього тенор гарної, української барви чи тембру і його спів виплиavaє з душі. Тому він може полонити публіку. Це потвердила ще пізніше виконана арія Андрія з Лисенкової опери „Тарас Бульба".

У своєму виступі Н. Худа-Гусяк, що її ми добре пригадуємо собі з опери „Мадам Батерфляй", проспівала з інтелігенцією і музикальністю, Стеценка „Стояла я і слухала весну" та „Хотіла б я піснею стати" (слова Л. Українки), а далі Лисенка „Місяцю-князю" (слова Франка) і „Чого мені тяжко" (слова Шевченка). Оцю групу пісень закінчила співачка арією Насті з Лисенкового „Тараса Бульби", яку знаменувала відданість матірньої любови і гарна українська дикція.

Обидвоїх співаків супроводив на фортепіяні досвідченою і коректною грою піяніст С. Бенесон.

У другій частині програми виконав Іванко, по-французьки, „Місячне сяйво", „Пісню любови" і „Відкрий своє серце" Ґ. Форе. А там і арію Мильо з опери Ляльо „Король Ісу". Зразу можна було помітити, що ці речі співав Іванко вже частіше і вони лежать у його голосі.

Н. Худа-Гусяк проспівала теж ще одну арію, а саме Шарльоти з опери Масне „Вертер", яку виконала з очевидним почуттям молодечого любовного пережиття.

На закінчення концерту вивели співаки дует Едґара і Тіґрани, з опери Пуччіні „Едґар". Мало відомий дует із ще менше відомої, другої опери автора „Тоски" і „Богеми", передали виконавці успішно, з бездоганним опануванням фрази.

Оплески, навіть з квітами, були рясні і протяжні, викликаючи співаків знову перед публіку. Цим разом було більше слухачів, як на попередньому концерті.

Особлива вдячність належиться нашим шляхетним культурникам, які своїми фінансовими датками уможливлюють існування оцих недільних концертів. Список їхніх імен слушно доданий до кожної програмки. Це бо і є

(Закінчення на стор. 4)

Михайло Кучер

СИЛА ЧИ СЛАБІСТЬ СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ?

На перший погляд виглядає абсурдом ставити таке питання після військової окупації Афганістану Москвою. Чи потрібні були для Москви десятки тисяч тяжкоозброєного війська, щоб перемогти маленьку країну не готову до війни? Одночасно відкидаємо також як абсурдну цинічну версію Москви про те, що її до Афганістану запрошено. Чому тоді „гості" потребували дивізії війська?

Вартий уваги факт, що це вперше після Другої світової війни Москва вжила силу поза межами своїх сателітних країн — Мадярщина і Чехо-Словаччина.

Теперішнє становище в Кабулі нагадує Сайгон 1963 року після ліквідації Нґо Дієма за згодою ЗСА. В обох випадках легко побачити подібність — зліквідовано небажаного політика і на його місце поставлено свою людину, від якої очікувано політичного чуда. Обидва випадки означають повне заломання місцевої політичної сили. Одначе було б політичною наївністю порівнювати війну у В'єтнамі із московською окупацією Афганістану. Американська армія війну не програла. Програло війну американське суспільство та студентство, розкладане лівими лібералами. Також не можна поважно прийняти совєтсько-московське пояснення окупації Афганістану, як звичайне запрошення.

Вбитий Москвою афганський політик фактично не мав політичного становища. Його могли легко побороти місцеві націоналістичні сили Ісляму. На це Москва не могла погодитись. Тепер Кремль на чолі поставив свою маріонетку і старається виграти війну іменем уряду, який власне не існує.

Афганістан — це ані не Мадярщина, ані не Чехо-Словаччина і також не В'єтнам, як того хочуть ласі на сенсації західні журналісти. Совєтські війська мають великі втрати в людях. Спочатку тіла вбитих совєтських вояків перевозили літаками до СССР на поховання. Тепер вбитих вояків так багато, що їх ховають в Афганістані, а рідні дістають тільки папірець „похоронку". Пояснення смерти вояка фантастичне — „поляг в обороні міжнародного соціялізму". Залишається без відповіді — чому „соціялізм треба було боронити і то зброєю аж в Афганістані.

Найбільш неґативний наслідок совєтської окупації Афганістану виявився спочатку на совєтсько-американських відносинах. Москва не вірить, що американці здібні битися. Вашінґтон покірно проковтнув совєтську бриґаду на Кубі і Москва вирішила, що може проковтнути Афганістан без більшої шкоди для себе.

Наступною країною, загроженою совєтською збройною аґресією, може стати Пакістан, а це занепокоїть Китай. Москва може дорешти політично розкласти Іран і таким чином відтягне увагу від Афганістану.

Політичне становище Америки переконало Кремль, що можна без більшого ризика захопити Афганістан. Президент Картер попав у тяжке становище. Він знав, що його країна психологічно обеззброєна, армія наймана і нездібна до нормальної мобілізації. Він сам був напередодні виборів. Уся увага Америки була зосереджена на Ірані та закладниках. До того совєтська аґресія в Афганістані була для Америки несподіванкою. Не тільки Москва, але й американські союзники були переконані у нездібності на виразну політику після програної в'єтнамської війни. Американське суспільство дещо активізується тільки за виборів президента. Тоді урядуючий президент слухає гіркі і часто оправдані закиди в недіяльності. А кандидати на президента щиро і широко обіцяють все направити у зовнішній та внутрішній політиці. Врешті вибори минають і все залишається по-старому. Люди вже призвичаїлися до того, що передвиборчі обіцянки ніхто ніколи не виконує. Інакше в Англії.

Америка це також знає і тому не сподівалася якихось неприємних наслідків аґресії, а на красномовні протести не реаґує. Такі красномовні протести Білий Дім використовує, щоб трохи розладувати психічне напруження суспільства.

Зрештою не можна сказати, щоб ЗСА іґнорували Афганістан. Країна дістала велику економічну допомогу, за американські ґроші побудовано аеродроми і шляхи, які врешті використовує Москва. Були ірриґаційні праці, потрібні країні. Американський мирний корпус в Афганістані був найбільший, очевидно до аґресії.

Тепер Пакістан останній бар'єр совєтського руху до

(Закінчення на стор. 4)

Іван Франко

З КНИГИ ПРОРОКА ЄРЕМІЇ

О, краю мій, перлино
в Божій скрині,
Щоб вибрав Бог над
всі краї земні,
І наулюбленішій своїй дитині
Як відомо дав, як кріпость
на скалі.

Як я люблю тебе,
мій рідний краю,
Як я люблю красу твою,
твій люд,
Як гаряче молюся і бажаю
Для Твого щастя
свій віддати труд!

Як радо я життя
свого зречуся,
І щастя, і вдоволення
й житла,
Прийму все горе,
в муках я скінчуся,
Щоб тільки ти
не знав руїни й зла.

Ганна Черінь

В ПОШАНУ КОМПОЗИТОРОВІ ІГОРОВІ БІЛОГРУДОВІ

І.

Українське Чикаґо мусить пишатися, що серед нас живе творить визначний український композитор Ігор Білогруд. Всі його знають і поважають, але за ввесь час нікому не прийшло на думку, що давно пора висловити йому пошану і признання. Не на відзначення якогось „круглого" ювілею — до такої нагоди є ще трохи часу — але просто з пошани до його таланту й праці пишу я ці слова. Може вони знайдуть відгук у серцях громадських організацій і спонукають їх на гідний вияв вдячности й любови.

Композитор відмінний від інших мистців. В той час, як письменником може бути „кожний, хто ним є або хотів би бути", як сказано в умовах конкурсу СФУЖО, композитором — покищо — може бути не кожний, а тільки той, хто має Богом даний талант і — а це особливо важко — пройде всю неймовірно складну науку нотної грамоти, музичного творення й запису. Правда, тепер уже композитори пробують співати людськими й нелюдськими голосами; компютор може скомпонувати й записати музичний твір, але такої „музики" душа і серце не приймає, так як не приймає їжі, створеної синтетично з відпадків.

Ігор Білогруд — один із небагатьох наших еміґраційних композиторів, що досконало опанували теорію і практику музичної творчости. Ми горді, що він є серед нас, що він наш.

Початки творчости композитора виходять із дитинства, від тієї малої пісні, що він написав ще в початковій школі, від бравурного марша, що був покладений на ноти з помилками, але зустрів зацікавлення і похвалу шкільного вчителя музики, що сказав малому Ігореві прості, але всесильні слова: „Із тебе щось виросте!". Ви не можете уявити, як такі начебто стандартні завваги підтримують молодий талант! Кожному мистцеві хтось сказав такі слова, що повели дитину на шлях мистецтва. Дяка і шана вам, безіменні дорогі вчителі! Саме з цього першого поштовху починається атомова реакція творчости.

Коли наш майбутній композитор був у восьмій клясі, директор школи повів його до Київської консерваторії. На хлопця ці відвідини справили величезне враження, і він уже вирішив будь за що стати диригентом.

— Але не стали? — запитала я Ігоря Білогруда.

— Не судилося. Моя мама з раннього дитинства навчала мене гри на фортепіяні, і це визначило покищо мою творчу ділянку. А на серце напливали різні мелодії, і треба було записувати, щось із ними робити. В консерваторії Ігор Білогруд познайомився з композитором Левком Ревуцьким, що перевірив здібності молодого музики і визнав його слух абсолютним. Пізніше Ігор Білогруд відвідав Ревуцького вдома, грав йому свої творчі спроби, і Ревуцькому вони подобалися. „Я був тоді молодий, гарячий і відважний", — признається композитор Білогруд. І дуже добре, що він таким був. Це позначалося на його ранніх творах — завзятих, імпульсивних, поривчатих. І цей енерґійний, бойовий кольорит залишився в творах Білогруда і понині.

Ігор рано втратив батька; мати перейняла тягар утримання родини. На щастя, за відмінні успіхи Ігореві дали стипендію, а вчителі часом навчали його і безкоштовно. Відомий музикознавець Микола Недзведський був виховником і дорадником Білогруда, а пізніше, на еміґрації, писав фахові рецензії на твори свого колишнього вихованця.

В 1941 році, ледве встигнувши закінчити консерваторію, Ігор Білогруд, як і багато інших мистців, опинився в лабетах війни. Деякий час він працював при Київській опері: готував співаків до вистави, переслухував кандидатів, акомпаньював. А через те, що Ігор вчився в школі з німецькою мовою навчання (ідея екстраваґантної тітки Ігоря), то він перфектно знав німецьку мову й під час німецької окупації був посередником між німецьким диригентом і українською оркестрою. Життя Ігоря було нелегке в ті часи: він боровся з туберкульозою...

А потім настав великий Ісход і перебування в таборах УНРА. Хоч у той час не було умов для справді широкого розмаху композиторської діяльности, все ж у таборах мистецтво на свій лад буяло. Люди не мали чого робити, то масово йшли на концерти. Ігор Білогруд концертував як композитор, піяніст-віртуоз і акомпаньятор, по цілій унрівській мережі, і вкінці отримав стипендію на навчання в Гайдельберзькій консерваторії, де студіював із д-ром Ґергардтом Нестлером, приятелем композитора Гіндеміта. Німецька мова стала в пригоді! Білогрудові твори цього періоду позначені впливом Гіндеміта, що озивається раз-по-разу і в пізнішому дорібку.

А далі — переїзд до Америки. Одразу невдача: упав на вулиці і зламав руку. Як видужав, пішов працювати ночами в готель Стівенса. Звичайно, там був фортепіян. І звичайно, Ігор не міг байдуже пройти повз нього. І звичайно, хтось його почув. В черговому числі місцевої газетки з'явилася сенсація: „Наш робітник — високої кляси піяніст!" Стали його знайомити з великими „рибами". Але ті „риби" щось не ловилися... Довелося самому собі пробивати дорогу. 34 роки тому Ігор Білогруд почав давати лекції українським дітям. Тоді, як ми були бідні, мало не кожна родина вважала, що бодай одна дитина повинна спробувати свої сили в музиці: ануж із неї виросте музичне світило! От тільки біда: люди сподіваються чомусь, що вчитель зробить дитину генієм, коли ж насправді генієм — чи не зовсім генієм — людина стає сама. Хто лінується, той не робить успіхів і покидає науку. А багато хто й здібностей не має. Тепер же і батьки, і дідусі, й бабусі, і самі діти вважають, що багато практичніше грати на компюторі, аніж на фортепіяні. Учнів у Білогруда поменшало.

Композитор навчає дітей, складає нові опуси, обробляє нови опуси для наших гуртків, акомпаньює, і, кажучи простими словами, робить усе, що потрібно громаді. На жаль, громада — не зі злої волі — а через недбальство й пасивність — не віддячує за це.

Творчий доробок композитора Білогруда великий. Якщо б почати перелічувати його твори, це зайняло б кілька сторінок; а коли б їх переграти серіями, матеріялу б вистачило на може 200 концертів.

Закінчення буде.

КОРОЛЕВА ЄЛИСАВЕТА II перебуває тепер на приватних відвідинах в ЗСА, конкретно в Кентакі, де вона хоче перевірити годівлю і вирощування коней, які є її власністю. Як відомо, королева Англії є дуже зацікавлена у їзді верхи і годівлею расових коней.

АСИСТЕНТ ДЕРЖАВНОГО секретаря Розен Ріджвей стала першим офіційним представником Адміністрації Роналда Регена, який відкрито признав, що цього літа зустріч на вершинах не відбудеться. Виступаючи на переслуханнях в підкомісії міжнародних справ Палати Репрезентантів, Р. Ріджвей сказав, що мова може йти лише про зустріч після листопадових виборів. За словами Ріджвей, Білий Дім надіслав у Москву листа з просьбою визначити можливий термін зустрічі.

„Модерні засоби телекомунікації"

Під таким наголовком відбулася наукова конференція, яку зорганізувала Головна Управа Товариства Українських Інженерів Америки при співпраці з Відділом Ню Джерзі в Українському Народному Домі в Ірвінґтоні, Н. Дж.

В програмі була доповідь інж. Романа Запутовича на тему „Змагання сателітів із світлопроводами за міжконтинентальну комунікацію", інж. Василя Лева на тему „Пристосування сателітної технології до потреб Католицької Церкви в Америці" та інж. Нестора Голинського про „Місцеві комунікаційні сітки".

Інж. Р. Запутович працює у фірмі Вестерн Юніон, як директор відділу плянування сателітної комунікації; перед тим працював у фірмі Дженерал Електрік та Ар-Сі-Ай. Він також служить в дорадчій комісії в справах сателітної комунікації, на що був покликаний Державним департаментом. Бере участь в багатьох конференціях як делеґат ЗСА та часто як їх предсідник.

Інж. В. Лев зараз є президентом новозаінкорпорованої католицької телекомунікаційної сітки в Америці. Заки він обняв це становище, він був директором операцій для фірми Белл енд Говелл, а теж був керівником програм НАСА в приміненні сателітної технології у співпраці з канадійською сателітною програмою.

Інж. Н. Голинський є віце президентом банку Морґан Ґаранті Траст Ко. при відділі плянування стратегічних програм. При цьому відділі він очолює групу, яка відповідає за визначення світової стратегії для банку в справах автоматизації бюрових систем, включно з ужитком місцевих телекомунікаційних сіток, машин електронічного словопримінення, комунікації з головними компютерами, особистих компюторів тощо.

Усі згадані прелеґенти є членами ТУІА.

Високі кваліфікації доповідачів, компетентність їх в їхніх ділянках, дали ряд інформацій і пояснень для зрозуміння сьогоднішньої технології в телекомунікації на лише для тих, які в тих ділянках працюють, але й тих, що з них користають, нераз не стараючись дуже їх розуміти.

Біля 40 присутніх осіб прислуховувалися доповідачам уважно і діставали теж допоовнення на запити.

І. Я. Х.

44 ЗАКОНОДАВЦІ запропонували проєкт резолюції про нові економічні санкції проти Південно-Африканської Республіки. Санкції передбачають заборону нових американських капіталовкладень в економіку ПАР, заборону літакам ПАР приземлюватися на американських летовищах і припинення імпорту південноафриканського вугілля, урану і сталі. В Сенаті резолюцію внесли лібералн: демократ Едвард Кеннеді і республіканець Ловелл Вайкер, в Палаті Репрезентантів — крайній ліберал демократ Вілліям Ґрем. В Сенаті резолюцію підтримали 13 демократів і один республіканець, в Палаті Репрезентантів — 20 демократів і 10 республіканців. Сенатор Кеннеді і конгресмен Ґрем сказали, що будуть добиватися обговорення внесених проєктів зразу ж після вакацій Конґресу, тобто після 2-го червня.

ПРАВНИКИ СІ-АЙ-ЕЙ розглядають питання про притягнення до судової відповідальности газету „Вашінґтон Пост" за видрукування статті про справу Роналда Пелтона проти публікації якої виступав Уряд ЗСА. Однак деякі спостерігачі вважають, що Сі-Ай-Ей, можливо вирішать не подавати в суд, бо складається враження, що „Вашінґтон Пост" віднеслася до публікації секретних даних досить обережно і вилучила з тексту статті більшість технічних подробиць розвідчих операцій, що їх Р. Пелтон видав Совєтському Союзові.

ПРОВОДИ
3-го Куреня УПС і УСП „Лісові Чорти"
в глибокому смутку і жалю повідомляють своїх Членів все Пластове Братство і Українську Громаду, що з волі Всевишнього, дня 13-го травня 1986 р. в Лос Анджелес, Кал. відійшов на Вічну Ватру наш Дорогий Друг

сл. п. пл. сен. керівництва

ЄВГЕН ЛЮДКЕВИЧ

Хай вічно живе між нами пам'ять про Нього.

Опечаленій Родині Покійного складаємо глибокі співчуття.

Курінні Команди УПС і УСП „Лісові Чорти"

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ З ВЕЛИКОЮ ПРИЄМНІСТЮ І ВДЯЧНІСТЮ ІНФОРМУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ПРО ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ

Січень — квітень 1986

Щиро вітаємо достойних членів фундаторів Фундації УВУ, які черговими пожертвами доповнили свої **Постійні Стипендійні Фонди,** а саме: **Панство Михайла і Марію Іваськевич, Юліяна і Стефанію Монастирських, Миколу Поповича; Меценатів:** інж. **Софію Гасвську,** інж. **Остапа і Ірину Захарків, Романа Кухту,** які зложили пожертви на спеціяльні фонди.

Вітаємо зокрема щиро наших **членів добродіїв,** які постійно розбудовують свої фонди, чи загальні стипендійні фонди, а саме: **проф. Еміля Якима, Преосвященного Владику Василя Лостена, Укр. Фед. Кред. Коопр. в Пассейку, Олега Ґелемея, д-р Ірину Гребеняк, проф. Таїсу Богданську, Укр. Кред. Коопр. „Будучність" в Торонто, Мирославу Савчак, мгр Христину Блаженко, Михайла і Михайлину Баран, Миколу Савчина, Василя і Лідію Кий.**

Щиро вітаємо нових членів добродіїв, а саме: **Григорія Петраша, Осипа і Стефанію Порайко, Івана Стельмаха,** о. **Степана Крисалку; нових членів фундації о. Ярослава Тростянецького, Олександра Вовка, д-р Михайла і Марію Логази, Василя і Ірену Іванчишин, Олександра і Галину Воскоп, Богдана і Наталію Петріну, д-е Степана і Тамару Тимків, д-р Марію Снігурович—МкКучен, Володимира Семенину, Семена Мельника, Володимира Лаврівського і Антона і Ольгу Завійських,** і сотні постійних і нових жертводавців на українську науку через Фундацію УВУ.

ПОДАЄМО УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ ЧЕРГОВИЙ СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ФУНДАЦІЮ УВУ В АМЕРИЦІ.

Кузьмин, Йосиф (зі запису) 5,481.46;
Іваськевич, Михайло і Марія 5,000.00 /15,000.00/;
Монастирський, Юлія і Стефанія 5,000.00/15,120.00/;
проф. Яким, Еміль 3,000.00 /4,000.00/;
Петраш, Григорій 2,000.00;
Савчак, Мирослава 750.00 /3,050.00/;
Попович, Микола 600.00 /15,605.00/;

ПО 500.00 ДОЛ. ЗЛОЖИЛИ:

Баран, Михайло і Михайлина (2,855.00); Воскоб, Олександер і Галина (805.00); Кріцький, Павло; о. Крисалка, Степан (1,320.00); Кухта, Роман (10,605.00); Савчин, Микола (1,580.00); Стельмах, Іван (1,200.00); Укр. Фед. Коопр. „Самопоміч" в Парма Огайо 300.00; Іванчишин, Василь і Ірена 250.00 (550.00); Кий, Василь і Лідія 250.00 (1,600.00)

ПО 200.00 ДОЛ. ЗЛОЖИЛИ:

Головачук, Я. Канада; д-р Логаза, Михайло і Марія (500.00); Петріна, Богдан і Наталія (500.00); Пінкстон, Сурелле; Таращук, Влодимира; о. Тростянецький, Я. (500.00); Укр. Фед. Кред. Коопр. в Пасайку, Н. Дж. (2,200.00); Укр. Фед. Кред. Коопр. СУМА в Йонкерс, Н. Й. (950.00); Король, Роман і Анна **150.00**

ПО 100.00 ДОЛ. ЗЛОЖИЛИ:

о. Бариляк, Тома; Білецький, Микола і Софія; мгр Блаженко, Христина (1,105.00); проф. Богданська Таїса (2,045.00); мгр Боднарук, Ярослав і проф. д-р Наталія (600.00); д-р Борковський, Роман і мгр Марія; інж. Бородайко, Богдан; Бурий, Тарас; д-р Веселий, Орест; Вовк, Олександер (508.00); інж. Гончаренко, Юрій і інж. Марія; д-р Гребеняк, Ірена (1,450.00); Гук, Михайло; Ґац, Остап і Марія (700.00); Ґелемей, Олег (1,930.00); Данилишин, Григорій і Мирослава; д-р Джуль, Павло і Ірена; проф. Довгенко, Михайло (700.00); Дребич, Михайло; Душник Марія; Завіський, Антоній і Ольга (510.00); Заліпський, Мирон; д-р Кобилецький, Роман і Анна; Коваль, Петро; Ковінко, Володимир; д-р Коцур, Любомира і інж. Ігор; Кравець, Юрій; д-р Кудрик, Олег (600.00); Кузик, Дарія; Кулинич, Мирослав і Зеновія; Лаврівський, Володимир (500.00); Лосінський, Михайло і Ерна; Ляш, Іван і Ірена; Мицак, Юрій (950.00); д-р Олесіюк, Андрій і Христина; проф. Омицінський, Омелян і Марія; Оприско, Степан; Оренчук, Володимир і Ярослава; Отрок, Михайло; Поритко, Роман і Галя; Преосвященний Владика Василь Лостен (2,030.00); Пилипчук, Михайло і Доріс; д-р Попель Юрій і Наталія; мгр Рак, Володимир і Анна; адвокат Рак, Андрій; Рак, Роман; Романовський, Володимир і Наталія; Савка, Михола; Садовський, Микола; Семенина, Володимир (505.00); Сіяк, Роман і Софія; Сливка, Іван (600.00); Смайле, Михайло; Старостенко, Ю. (Канада); д-р Тимків, Степан і Тамара (505.00); інж. Ткач, Ярослав і д-р Олександра (860.00); Укр. Фед. Кред. Коопр. „Самопоміч" в Балтимор (650.00); Укр. Фед. Коопр. „Самопоміч" в Дж. Ситі (900.00); Укр. Кред. Коопр. „Будучність" в Торонто, Канада (1,300.00); д-р Федорців, Василь; д-р Фішер-Слиж, Марія (930.00); Хіч, Олекса; Хонюк, Богдан; д-р Цимбала, Богдан (655.00); Цьонка, Роман; Харкевич, Катерина (**70.00**)

ПО 50.00 ДОЛ. ЗЛОЖИЛИ:

Басараб, Роман і Ольга (Канада); Венгер, Михайло і Анна; д-р Глинський, Борис і Уляна; Гоган, Самуел і Ляриса; Грицак, Петро; Гуменюк, Любомир і Стефанія; Думка, Михайло; Дучинський, Володимир; д-р Жарський, Едвард і Дарія; Крайчик, Олександер і Марія; Кап, Юрій і Віра; Каплистий, Марія; Карабін, Петро і Тууля; дир. Кисілевський, Юрій; Копитко, Семен; Котенко, Володимир; д-р Кремпль, Рудольф і Анна; Лозинський, Михайло; Михаленко, Осипа; д-р Мотика, Володимир і Віра; Новак, Григорій; Оберишин, Таня; Омельченко, Віктор; Омельченко, Григорій і Олександра; д-р Онуферко, Володимир; Пискір, Володимир і Марія; Росцішевський Іван і Юлія; Садівник, Василь; Скоп, Олександер і Софія; проф. Степаненко, Микола і Галина; Теплицький, Микола (Канада); Токарчук, Федір і Катерина; Федерко, Марія; Ходаченко, М. (Канада); д-р Худьо, Богдан і Богданна; інж. Чипак, Ярослав і Оля; Шило, Павло; д-р Шкільник, Володимир і Надія; д-р Дармограй, Петро **40.00**

ПО 30.00 ДОЛ. ЗЛОЖИЛИ:

д-р Грушка, Мирослав і Ільсе; Козбур, Тарас і Ксеня; Лепкий, Іван; інж. Ненадкевич, Микола і Діоніза; Островська, Ірена

ПО 25.00 ДОЛ. ЗЛОЖЛИЛИ:

Андрусяк, Марія; Артимишин, Люба; Бабенко, Антін; Бабій, Михайло і Тася; Бакад, Володимир; Барабанов, Дмитро і Таїса; Бачинський, Володимир і Єлисавета; Бекерський, Іван і Оксана; Бобяк, Роман і Іванна; д-р Богонович, Роман; Боднарчук, Теодор (Канада); Бойко, Федір; Бойчук, Петро і Христина; Болонний, Петро і Галя; д-р Болюх, Мирон; Брикович, Іван і Звенислава; Брикович, Теодозія-Володимира; Бурик, Петро; Василенюк, Юрій; Василик, Михайло (Канада); Винник, Іван і Меланія; Винник, Іван і Софія, Висоцький, Роман і Дарія; Височанський, Лев і Барбара; Войтович Юрій; мгр Воронка, Василь; Гаддон, Павло і Джін; Гайдук Дмитро; Галаган, Борис; д-р Гарматій, Мирон і Марґарета; д-р Гимон, Джонес; Годчак, Антін; Головінський, Василь; Голойда, Володимир і Марґарета; Гошовський, Христина; Гошовський, Володимир і Леонтина; Грицак, Петро і Зеня; Грибець, Анна; д-р Ґелета, Ярослав; Ґой, Зенко і Тамара; Ґруник, Денис; Децкий, Микола; д-р Дзядів, Роман і Оля; Дольницький, Зенон і Христина; д-р Дражньовський, Роман; о. Дубіцький, Юрій; Ждан, Степан і Ірена; Загребельний, Михайло (Канада); Зацухний, Микола і Оля; мгр Зобнів, Мирослав і Анна Марія; Іванчук, Іван; о. Іващук, Василь; Калинович, Оля; Камінський, Йосиф; Канитський, Володимир; Карий, Володимир; Качмарчик, Михайло; мгр Квіт, Зиновій (625.00); Кисіль, Йосиф і Параскевія; д-р Кіндрат, Іван; Кіцюк, Ярослав і Марія; Коваль, Захарій і Евгенія; д-р Когут, Нестор; Когутяк, Олександер; д-р Когутяк, Володимир; Козак, Ігор і Анісія; Козак, Ярослав і Калина; Кондрин, Микола; Копій, Михайло (Канада); Корінець, Микола; д-р Кострубяк, Дмитро і Дарія; Кравець, Юрій; Крумшин, Микола і Леся; Кудла, Володимир (Канада); Кукуруза, Богдан; Левандовський, Іван; Лесик, Ігор і Ірена; Литвинець, Степан; о. Лімонченко, Олекса і Ніна; д-р Луценко, Леонард і Ляриса; Луцький, Евген і Оксана; Макогон Іван і Євгенія; Макух, Михайло і Таня (Канада); Маркус, Теодор і Марта; Мартинюк, Микола і Стефанія; мгр Мартинюк, Микола і Зеновія; Мартиняк, Микола і Анна; Марусяк, Марія (525.00); Марущак, Василь; Матковський, Ярослав і Марія; Мачай Олег; Мельник Семен (505.00); Мельничук, Богдан; Мерещак, Володимир і Анастазія; Мирон, Леся і Анна; Миськів, Осип; Мізюр, Онуфрій і Ірена; Місьонг, Филип і Александра; д-р Мовчан, Юліян і Олена; д-р Музичка, Ярослав і Ляриса; д-р Мурський, Лев; НН Боффало; Новак, Ірена; д-р Осінчук, Роман і Лідія; д-р Палідвор, Василь і Марія; Панкевич, Михайло; Печак, Леня; Пилишенко, Слава; Пиртко, Іван і Анастазія; Проць, Роман і Ярослава; Процюк, Йосиф (Канада); інж. Раковський, Роман і Люба; Решітник, Василь і Віра; Рокіский, Едвард; Савчук, Надія; Сідлярчук, Степан; д-р Снігурович-МкКучен, Марія (510.00); Склепкович, Олег і Елсі; д-р Слюсарчук, Атанас; Стадник, Степан; Стебельська, Аріядна (Канада); Стеців, Богдан і Гелена; Харчишин, Ярослав і Анна; Цетенко, В'ячеслав; Цікало, Йосиф; Цибрівський, Олександер і Мирослава; Цимбала, Степан і Евгенія; Черепанюк, Стефанія; проф. Чорнодольський, Володимир і Стефанія; о. Шараневич, Еміль; Шухер, Руссел; Якимишин, Йосиф (Канада); Яровенко, Вадим і Марія; Ярош, Олександер (5,025.00); д-р Яцух, Михайло і Іванна; д-р Ящун, Василь і Марія

ПО 20.00 ДОЛ. ЗЛОЖИЛИ:

Бачинський, Юліян і Оксана; Бздир, Василь; Вареля, Ольга; Грабець, Роман і Мирослава; Держко, Евстахій; Іванців, Василь; Косарчук, Микола і Марія; Костенко, Федір; Кривокобильський, Теодор; Левицький, Олександер і Ольга; Мордак, Семен; Новак, Іван; Ожга, Мирон; Оцщипко, Григорій (Канада); Паш, Юрій; Підгірний, Ізидор (Канада); Попович, Володимир; Ржепецька, Марія; Рихтик, Осип і Анастазія; Савчин, Евген і Зеня; Сахарук, Сергій; Склепкович, Еміль (Канада); Сявавко, Мирослав і Олена; Телішевська, Катерина; Терлецька, Катерина; о. Ткачук, Іван; Торський, Андрій; Юрків, Ольга; Чопик, Василь (Канада); Цегельський, Андрій; Цимбалюк, Федір і Меланія (Канада)

ПО 15.00 ДОЛ. ЗЛОЖИЛИ:

Андрейців, Василь і Марія; Андрийович, Михайло і Людмила; Арлінський, Іван; о. Базилевський, Володимир; Бакало, Барбара; д-р Барановський, Роман і д-р Стефанія; Бабяк, Василь; Боднар, Михайло; Боднарський, Зенон і Марія; Божик, Володимир і Моніка; Боярський, Микола; Брезден, Володимир і Мирослава; Бродин, Богдан; Бук, Андрій і Катерина; Вариха, Петро; Василина, Евген і Параскевія; Бойко, Мирон і Мюріел; Воляник, Стефан і Емілія; Вольчук, Марта; Вомпель, Осип і Анна; Вох, Емілія; Гавран, Марія; Галадза, Михайло і Теодозія; Галенда, С. (Канада); Ганушевський, Степан і Ольга; Ганущак, Дмитро; Гарасовський, Остап і Іванна; Голіян, Михайло і Оксана; Гомішак, Олександер і Сузен; Гординський, Роман і Вася; Григорович, Кирило і Ірена; Григорчук, Лев і Лінда; Грицин, Антін (Канада); Гудак, Петро; Гурські, Петро і Ольга; Ґавдяк, Ігор і Наталія; Германський, Андрій і Марія; Дац, Григорій; Дацків, Іван і Стелля; Дебрин, Олександер і Гільде; Демиденко, Сергій і Христина; Дзедзик, Андрій і Ірена; Дзівак, Володимир; Дидинський, Юрій; Дмитріюк, Володимир; Добранський, Іван і Константина; Довган, Іван; Долина, Я. Г. (Канада); Дуркалець, Дмитро; Елиів, Теодор; Завіський, Микола; Захарія, Василь і Юлія; Зеруха, Осип; Зліденни, Михайло і Катерина; Іваськів, Володимир; Кірстюк, Іван; Кобзяр, Юрій і Ірена; Коваль, Теодор; Ковальчук, Роман і Анізія; Колін, Іван; Копач, Роман (Канада); Копійчук, Роман і Маргарета; Корбет, Дмитро і Клавдія; Коровник, Лідія; Коритко, Зенон і Марія; Корсун, Федір; Костюк, Галина (850.00); Клим, Павлина (Канада); Крижановський, Юліян і Лідія; Кріль, Н. (Канада); Кріль, Іван і Анна (Канада); Кручовий, Володимир і Анастазія; Крупський, Корнель і Наталія; Кузьмович, Денис; д-р Куйдич, Іван і Ніна; Кулька, Дмитро і Луїза; Курман, Степан і Анна; Кусень, Осип і Софія; Кущинський, Антін; Леськів, Василь і Станіслава; Лисканич, Іван; Лінєвич, Олександер; Ліщинський, Михайло і Софія; Луценко, Константин; Мазяр, Степан і Павля; Майбо, Еміль; Мандюк, Володимир; Маринович, Роман; Мартинюк, Олена; Матковський, Стефан; Мельник, Іван і Олександра; Мелиньк, Роман і Людмила; Мельничин, Василь і Оксана; Миндюк, Б. З. (Канада) Мирошниченко, Аделя; Мисишин, Григорій; Михалевич, Ніна; д-р Мичковський, Мирослав і Анна; Мороз, Ігор і Христина; Мосяк, Василь і Марія; Мудрий, Василь і Дарія; Нагірний, Михайло і Марія; д-р Павлишин, Юліян і Мирослава; Палашевський, Петро і Ірена; Палійчук, Василь і Оксана; Паньків, Серафим і Софія; Пахолюк, Ігор і Бріджет; Петрущак, Ярослав; ред. Питляр, Зиновій; Подпірка, Кароліна; Притула, Василь; Раковський, Мирослав; Запутович, Роман і Віра; Рінаш, Михайло і Альма; Рондяк, Роман і Уляна; мгр Рудик, Марта; Рудницький, Осип; Савіліян, Марія; Савка, Августин; Садли, Михайло і Марія; Сагатий, Стефанія; Свансон, Ралф і Анна; Семенець, Михайло і Вікторія; Семущак, Лев і Стефанія; Синенький, Володимир і Лідія; Снігір, Іван; о. Скрінковський, Петр; Стадник Іван; Стак, Василь; Степанків, Ярослав; д-р Стецьків, Евген і Ніля; Сурмач-Міллс, Ярослава; Татунчак, Юлія; Твердохліб, Петро і Ірена; Теребецький, Петро і Анастазія; Троян, Мирослав; Федак, Евген і Теодозія; Футяк, Ірена; Чепурківська, Марія; Черепаха, Остап; Черешня, Іван і Марія; мгр Чорнобіль, Роман і Анна (575.00); Чурма, Марія; Шмуляк, Василь і Анна; Шолюха, Марія; Шуган, Софія; Янда, Макар; Яців, Теодор і Оля

ПО 10.00 ДОЛ. ЗЛОЖИЛИ:

Амброзяк, Максим і Оля; Артимишин, Богдан і Теофіля; Бабій, Іван; проф. Барагура, Володимир і Марія; Бард, Петро і Вірджінія; Бокот, Тарас і Гелен; Борис, Іван; Борис, Ілля; Варварів, Олена; Винницька, Ярослава (Канада); Вітрик, Павло і Евгенія; Войчак, Юрій; Волощук, Петро; Гайовий, Федір і Марія; о. Ганкевич, Степан; Гас, Роман; Годчак, Антін; Голутяк-Галик, Степан і Анна; Горішний, Микола і Павліна; Гриньків, Володимир і Оля; Гудак Петро; Гупало, Ярослав; Давиденко, Алла; Демків, В.; Демчук, Ольга; Дзівак, Іван і Анна; Дитиняк, Володимир; Жовнір, Іванна; Журківський, Іван і Валентина; Заяць, Мирон; Зінкевич, Осип і Надія; Каліновський, Володимир і Марія; Карбон, Іван і Катерина; Кобзар, Павло і Осипа; Коритовський, Андрій; Крамаренко, Петро і Марія; Крехтяк, Стенлі; Куртіс, Тимотей; Курчак Микола і Оля; Лісаченко, Микола і Еріка; Людкевич, Евген; Майковський, Еміліян і Чеслава; Маланюк, Мирон; Малахов, Константин і Параскевія; Маціканич, Данило і Анна; Мельник, Дмитро; Мельник, Іван і Олександра; д-р Миколаєвич, Роман; Михайлюк, П.; Новосівський, Тарас і Ірена Орися; Орищин, Любомир і Джудит; Охримович, Юліян і Ірена; Пежанський, Михайло і Любомира; Пиптик, Гелен; Питльований, Володимир і Джін; Процик, Олександер і Ірена; Похмурський, Ляриса (Канада); Романів, Б.; Ромах, Микола і Марія; Савчин, Ірена; Саммерс, Гелен; Смоляк, М.; Сороколіт, Микола; Сороханюк, Дмитро і Дуня; Соніцкий, Самуел і Анна; Стан, Василь; Стасик, Степан; Стасик, Ярослав; Струк, Іван; Таран, Борис; Татарський, Аскольд і Марта; о. д-р Тилявський, Іван; Тимчишин, Маріян; Турчманович, Наталія; Українсько-Американський Клюб, Інк. Елміра, Н.Ю.; Фесак, Борис і Евгенія; Хома, Петро; Цьонка, Лев і Ярослава; Янчин, Анна; інж Яримович, Роман і Ірена; Ясковський, Ярослав; Куштик, Михайло **6.00**

ПО 5.00 ДОЛ. ЗЛОЖИЛИ:

Баланда, Евген і Софія; Бараник, Юрій; Барицький, Микола; Бассараб, Неріна; Децик, Віктор і Баці; Дорошенко, Михайло; Дорощук, Василь і Марія; Дядинюк, Ольга; Дячук, Іван; Казанівський, Богдан і Олена; Качмар, Іван, Качмар, Олекса і Іванна; Кізима, Володимир і Катруся; Козак, Богдан; Купчик, Степан; Лінинський, Микола і Марія; інж. Луцький, Олександер і Зоряна; Малецький, Юлія; Місіло, Степан; д-р Мосійчук, Іван і Зиновія; Пилипчак, Степан і Марія; Саврук, Іван; Сасвич, Олег і Марія; Тимцюрак, Ярко і Оля; Труш, Ольга; Хоцінський, Іванна; інж. Шумилович, Тарас; Яворський, Іван; Проць, Наталія 3; Оріх, Софія 2; Ковган, Олександер 1; НН Бінгамтон **3.00**

ПОЖЕРТВИ НА ПРОЄКТ "ДАХАВ"

Никифорук, Юрій **100.00**; Н.Н. **50.00**; Союз Укр. Америки Відд. ч. 22 в Чікаго **50.00**; Урбанський, Омелян і Юлія **25.00**

ПОЖЕРТВИ НА ПРОЄКТ "МОНТЕ КАССІНО"

ОБВУА Відділ ч. 2 в Чікаго **105**; Іваницька, Доллі **75.00**; Дурбак, Марія **30.00**; Лехнюк, Оля

ПО 25.00 ДОЛ.:

Бріцький, Микола; Дутко, Володимир; Івасів, Тарас; ООЧСУ Відділ в Ютика, Н. Й.; Фостяк, Петро; Шрам, Н. (Канада); Клюфас, Микола **20.00**; Солонинка, Мартин **20.00**; д-р Палідвор, Василь і Марія **15.00**; Дацків, Іван і Стеля **15.00**

ПО 10.00 ДОЛ.:

Кулик, Евген і Оксана; Логуш, Марія; інж. Мізь, Любомир, і Гелга; Семенець, Михайло і Вікторія

ЕДУКАЦІЙНИЙ ФОНД ДЛЯ БІЖЕНЦІВ

інж. Гасвська, Софія 1,000.00; Порайко, Осип і Стефанія **250.00**; інж. Захарків, Остап і Ірена; Котенко, Володимир **200.00**; Каленчик, Михайло **100.00** (Канада); Никифорук, Юрій **100.00**; Укр. Фед. Кред. Коопр. „Самопоміч" в Гартфорд, Конн. **100.00**

Щиро дякуємо всім жертводавцям, які завжди щедро відзиваються на наші заклики.

В 1985 РОЦІ ФУНДАЦІЯ УВУ при ВАШІЙ ЩЕДРІЙ ДОПОМОЗІ виплатила 145 стипендій для українських студентів на різні студійні програми УВУ. Стипендістами були молоді українські студенти, які походили з різних країн Европи й Америки (Бельгія, Англія, Голляндія, Швеція, Франція, Німеччина, Австрія, Італія, Польща, Чехо-Словаччина, Югославія, Бразилія, Канада і ЗСА). **Між ними було декілька чужинців,** які студіювали українську мову, історію, музику.

Стипендії звичайно покривали оплату за навчання і кошти прожитку в українському гуртожитку.

Фундація уділила дотації в сумі 6,800.00 дол. на видання збірників у французькій мові, які появилися заходом університетів УВУ і Сорбони; **15,000.00 передано на направу будинку УВУ.**

При допомозі студійної програми СТЕЖКАМИ БАТЬКІВ ПО ЕВРОПІ 1985 частинно осягнено визнання українського вкладу і українських жертв **під Монте Кассіно.** При монастирі і чині Бенедиктинів покликано **ПОСТІЙНИЙ ФОНД ПОМИНАЛЬНИХ ВІДПРАВ,** з процентів якого щороку ченці монастиря будуть відправляти Богослужби і Панахиди за впавших українських вояків.

НА ЛІТНІЙ СЕМЕСТР 1986 Р. УВУ зголосилося до фундації за стипендіями понад **100 молодих** українських студентів з різних країн Европи українського поселення.

Крім того заплановано курси української і англійської мов як і рівнож українознавства для українських біженців з Польщі.

МЕТА ФУНДАЦІЇ — створити ОДНОМІЛЬЙОНОВИЙ ФОНД, який допоможе забезпечити дальший розвиток української науки у вільному світі.

ТОМУ УПРАВА ФУНДАЦІЇ звертається до Вас з гарячим проханням стати членом **Фундації** або скласти пожертву в міру Ваших спроможностей. **Коли ВИ** пожертвували раніше, або вже є членом **Фундації — ПРОСИМО ВАС** підвищити **свій ВКЛАД.**

Всі пожертви і датки на Фундацію УВУ, на постійний чи одноразовий стипендійний Фонд — можна відтягати від податку.

Чеки просимо виписувати на: UFU Foundation **та висилати на адресу Фундації УВУ.**

Ukrainian Free University Foundation, Inc.

203 Second Avenue • New York, N.Y. 10003

Проф. Петро Гой, *голова Фундації УВУ* — **Д-р Ярослав Моцюк**, *скарбник Фундації УВУ*

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН наклав вето на рішення Конгресу заборонити продаж американської зброї Савдійській Арабії. Перед тим, як накласти вето, Р. Реґен сказав, що Савдійська Арабія продемонструвала дружбу і добрі наміри. Вона сприяла встановленню ліпшого клімату на Близькому Сході. За словами Президента, якщо б З'єднані Стейти Америки продали зброю Савдійській Арабії, то виграли б від цього не лише ці дві країни, але й Ізраїль. Проти продажу зброї Савдійській Арабії проголосували як Сенат, так і Палата Репрезентантів. Коли на початку червня законодавці приступлять до праці після вакацій з приводу Дня Пам'яті, вони знову розглянуть справу про продаж зброї. Кожна з палат Конгресу повинна зібрати дві третини голосів під резолюцією, яка забороняє продаж, щоб уневажнити вето Президен а. Голосування в Сенаті повинно відбутися 5-го червня. Сенатор-демократ Алан Кренстон, один з головних противників Президента, висловив надію, що коли Сенат в червні відновить працю, то вдасться зібрати достатню кількість голосів, щоб уневажнити вето Президента.

В пам'ять Г. Журби

Приятелі, знайомі та шанувальники літературної творчости покійної письменниці Галини Журби зібралися в неділю 27-го квітня ц.р., в УОКЦентрі у Філядельфії, щоб вшанувати пам'ять покійної письменниці, яка померла сім літ тому. Вечір улаштував голова Літературно-Мистецького Клюбу д-р Петро Клюк.

При неочікувано великій авдиторії пополуднівку відкрив д-р П. Клюк і попросив до слова голову Об'єднання Українських Письменників д-ра Остапа Тарнавського, який в дуже стислій та чіткій формі дав характеристику письменницької творчости Г. Журби та проблем, що займали увагу письменниці. По нім проф. Іван Коровицький дав характеристику Галини Журби як людини, її світогляд та начеркнув особливості, що випливали з її світовідчування. Микола Француженко, з властивою йому виразністю, прочитав перший розділ з останнього твору Журби „Тодір Сокір", кілька її віршів і на закінчення вірш Володимира Біляєва, присвячений письменниці.

Микола Аврамчук з Кергонксону, приятель Покійної ще з тих часів, коли вони обоє жили в Здолбунові на Волині, який часто відвідував письменницю у Філядельфії і мав на звукозаписі багато розмов з нею та часто переписувався з нею, прочитав один приватний лист Покійної до нього, що добре характеризував письменницю, і переграв уривок розмови з нею. Шкода тільки, що звукозапис не був дуже виразний.

Потім Олександер Михалюк, також колишній житель Здолбунова, який часто відвідував письменницю у Філядельфії, показав кільканадцять прозірок зі спільно відбутих прогулок до парків в околицях Філядельфії і тим дав нагоду авдиторії пригадати собі фізичний вигляд Покійної.

Після офіційної частини присутні ще довго згадували покійну та ділилися враженнями зі зустрічей з Галиною Журбою-Домбровською при перекусці, що її приготовили господині з УОКЦентру.

В. Шиприкевич

В ОСОБИСТОМУ ПОСЛАННІ для Єлени Боннер, президент Роналд Реґен підкреслив, що З'єднані Стейти будуть продовжувати робити все, що в їх силах, щоб добитися звільнення академіка Андрея Сахарова і здійснити ті принципи, за які він стільки натерпівся. Лист був прочитаний в Капітолії на урочистій церемонії, присвяченій 65-річчю з дня народження А. Сахарова. Президент назвав заслання вченого ще одним свідченням порушення прав людини в Совєтському Союзі. Виступаючи зі словом-відповіддю, Єлена Боннер сказала, що розцінює лист Президента як вияв турботи про долю її чоловіка. На церемонії, влаштованій Комісією міжнародних справ Палати Репрезентантів, було 200 осіб. Конгресмен-демократ Данте Фаселл, виступаючи на церемонії, сказав, що Конгрес ще раз продемонстрував совєтському урядові, що американці не забули і не забудуть Андрея Сахарова.

В ТЕАТРАЛЬНОМУ СЕЗОНІ 1986-87 року Мстіслав Ростроповіч і Ґаліна Вішнєвска поставлять у Вашінгтонському оперному театрі оперу Миколи Римського-Корсакова „Царська наречена". Для Ґаліни Вішнєвскої це буде режисерський дебют. „Царська наречена" понад 65 років не йшла на американській сцені.

В МОСКВІ ЗАКІНЧИВСЯ обмін думками між делеґаціями З'єднаних Стейтів Америки і Совєтського Союзу про становище в Центральній Америці. Ця зустріч ще раз доказала, що Вашінгтон і Москва цілком по-різному оцінюють ситуацію в цьому районі світу.

113-ий Відділ СУА влаштовує малярську виставку О. Шепарович

Екзотичні птахи та звірята, на тлі буйної тропічної природи, їх розкішні прекрасні кольори, це суть надзвичайних картин малярки Орести Шепарович. Її картини величавих розмірів, передають могутньо безмірну любов і пошану мисткині до краси природи.

Перша самостійна виставка О. Шепарович відбудеться в суботу 31-го травня 1986 року в Українському Інституті Америки в Ню Йорку, в годинах від 5-ої до 9-ої вечором. Цю виставку влаштовує 113-ий Відділ Союзу Українок Америки, щоб дати можливість українській громаді познайомитись з оригінальною і цікавою творчістю мисткині.

Її декоративний, барвистий стиль нагадує деякі картини французького маляра Руссо. Стиль і тематику завдячує О. Шепарович своїм цікавим та інспируючим подорожам і перебуванням в мальовничих сторонах світу. Вона жила та працювала в Еквадорі, в Домініканській республіці, в горах Анди, в Перу, на Караїбських островах та на грецьких островах.

Про вплив чару островів Середземного моря вона пише так: „яскравість світла переважає. Куди не глянь, враження величности, і я з подивом гляділа на це світло, яке дає усьому ритм, форму і життя. Світло надає обриси та створює настрій усьому, що існує і що буде існувати".

Ореста Шепарович народилася в Україні. Вона покинула рідну землю малою дитиною, коли разом з ріднею виїхала на еміґрацію. Вищі студії закінчила в Прат інституті в Ню Йорку, де була студенткою малярства на повній стипендії. Опісля продовжувала науку в малярській школі Сковгіґен в Мейні.

Закінчивши студії, О. Шепарович працювала для американського Уряду в програмі культурних вимін. Вона подорожувала по Совєтському Союзі, репрезентуючи ЗСА як художник — спеціяліст, та мала інформативні доповіді про сучасне малярство і життя в Америці. Вона також працювала в нюйоркському відділі культурних справ, учила в школі Чейпін, провадила курси малярства в різних літніх осередках та була одною з головних організаторів культурно-малярського центру в Брукліні.

Великий вплив на малярку мала леґендарна американська мисткиня Джорджа О'Кіфф, яка недавно померла. В. 1979 році О. Шепарович відвідала цю надзвичайну особистіть в Ню Йорку і згадує про цю подорож як про одну з найбільш пам'ятних і дорогоцінних хвилин свого життя.

Праці О. Шепарович мають великий попит. Малюнки соковитих, тропікальних краєвидів і фавни виконує вона на замовлення знаних архітектів, декораторів та приватних клієнтів. Ці твори прикрашують елеґантні палати і доми князів, фільмових зірок та інших визначних особистостей.

На списку клієнтів мисткині найдемо, між іншими, Короля Фавда з Савдійської Арабії, колишнього президента Домініканської рес публіки Беляґера, фільмову артистку Івету Мімієє, фільмового режисера Джана Пітерса, архітекта Дуреля Стона та телевізійного коментатора Ґейба Пресмана. Старанно виконані картини О. Шепарович замовляють також корпорації, готелі і крамниці.

Любов та пошана до природи є значним чинником в праці мисткині. Вона хотілаб поділитись цим чуттям з українською молоддю. Отож, 31-го травня в день виставки, О. Шепарович присвятить ранні години, від 10-ої до 12-ої, в Українському Інституті Америки, щоб зустрінутись із зацікавленими молодими людьми, пояснити їм особистий підхід до мистецької праці та підкреслити своє зацікавлення і турботу про стан сучасного природного оточення.

Як учителька мистецтва, О. Шепарович вірить, що молодь треба якнайраніше познайомити з різними виявами мистецької творчости. Вона твердить, що коли молоді люди мають нагоду зустрітись з мистцем, який вияснить їм свою ціль праці, підхід та техніку, в них зроджується глибше розуміння та пошана до процесу творчости.

113-ий Відділ СУА щиро запрошує українську молодь — організації та шкільні групи — взяти участь в цікавій зустрічі та в дискусії з мисткинею О. Шепарович.

Виставка картин О. Шепарович, це перший виступ 113-го Відділу СУА на полі ґромадської діяльности. Членки нового відділу з гордістю і з радістю представлять унікальне мистецтво О. Шепарович. Виставка буде відкрита до 7-го червня. В день відкриття виставки, 31-го травня буде розіграш картини, яку мисткиня подарувала з тої нагоди.

Н. Н.

Кінцевий...

(Закінчення зі стор. 2)

тільки їхня винагорода за пожертви гідні більшого признання. Вони, якби самооподаткували себе для втримання мистецько-музичного розвою і стажу Українського Інституту.

Сподіємось, що наша громада в наступному сезоні відгукнеться куди більшим і численнішим учасництвом, як досі, на імпрези Інституту. Адже маємо обов'язок і мусимо попирати всіма силами українську культуру передусім ми самі. Інститут бо, як українську культурну плятформу мусимо втримати за всяку ціну.

Сила...

(Закінчення зі стор. 2)

теплого моря, а втрата для Заходу Ірану зробила весь Середній Схід майже безборонним перед Москвою.

Журналісти себе і читачів заспокоюють твердженням, що Кабул це ані Прага, ані Будапешт. Воно так, але за закордонну політику в ЗСА відповідає президент, а платить за неї своїм престижем ціла країна. Є в американській публіцистиці і спроби заспокоюючого пояснення чергової московської аґресії: мовляв це явище — не нове і є виявом „національного інтересу". Поза паперовими протестами з приводу інвазії не зроблено нічого, були навіть одверті думки — та ж не будуть ЗСА воювати з СССР із-за Афганістану. Одначе неактивність ЗСА в обличчі ґльобального наступу Москви на вільний світ викликає серед населення почуття безпомічности, дефетизму, деморалізацію, ховання голови в пісок добробуту. Світ уже не вірить, що ЗСА будуть битися за свободу чи свій стиль життя. ЗСА багато втратили в Африці якщо не безпосередньо руками Москви, то при допомозі кубинського війська. Політичні оптимісти, признаючи американські втрати в Африці, вказують на покращання відносин з Китаєм. Але китайці не є сантиментальні. Вони свідомі того, що американці наближаються до Пекіну тільки тоді, коли налякаються Москви.

СССР — сильний слабістю вільного світу, стара, але все актуальна правда.

В Ню Джерзі...

(Закінчення зі стор. 1)

на Кононів, Федір Луцишин, Александра Яськів, Ірина Яворська, Михайло Іванців і Володимир Псуй.

Діловий комітет подбав також про запрошення на академію американських гостей — конґресменів із стейту Ню Джерзі та інших впливових громадян. В дні 20-го травня о. Р. Мірчук та В. Пасічняк відвідали на окремій авдієнції єпископа Католицької Церкви в Клифтоні, Н. Дж. Френка Дж. Родімера, щоб його особисто запросити на академію та пояснити йому стан УКЦеркви в СССР та її постійне переслідування.

Організатори надіються, що українська громада стейту Ню Джерзі масово візьме участь у тому єдиному відзначенні мартирології УКЦеркви в Україні, а рівночасно поінформує про це своїх американських приятелів та запросить і їх бути учасниками цієї імпрези.